

over Grænsen. Jeg vil oprigtigt haabe, at den højtærede Landbrugsminister vil afskaffe den bestaaende Ordning i den Henseende.

Det lader til — og det kunde vi maaske vente —, at der ikke bliver Tale om ret store Spørgsmaal i denne Vinter ud over den store Sag, som naturligvis interesserer os alle, nemlig Grundlovssagen. Vi har ganske vist faaet forelagt en hel Del Lovforslag, man kan betegne som Smaalovforslag, som vi skal behandle i den kommende Tid, blandt andet et Lovforslag om Vurdering til Ejendomsskyld, en ny Vurdering af Landets Ejendomme. Jeg skal ikke nærmere udtale mig om dette Lovforslag, som jeg for mit Vedkommende ikke vil gaa imod, men jeg mener, man skal nævne det ved dets rigtige Navn. Det er naturligvis en ren og skær Skattelov, idet vi udmærket godt ved, at i denne Højkonjunkturperiode, hvori vi befinder os, vil en saadan Omvurdering selvfølgelig bevirke, at betydeligt større Midler end hidtil vil indgaa i Statskassen. Jeg er temmelig overbevist om, at hvis der omvendt havde været Prisfald paa Ejendomme, vilde der ikke være blevet stillet Forslag af Finansministeren om Omvurdering paa det nuværende Tidspunkt.

I Forbindelse hermed vil jeg rette en Forespørgsel til den højtærede Indenrigsminister angaaende en Paragraf i Loven om Landkommunernes Styrelse af 6. Juli 1867. I dens § 50 bestemmes, hvorledes de Midler, som skal indgaa i Amtsrepartitionsfonden, skal skaffes til Veje. Der staar blandt andet, at Amtsrådet kan bestemme, at indtil en Trediedel skal lignedes paa de enkelte Kommuner, ikke de enkelte Lodsejere, Husmænd, Gaardmænd o. s. v., men paa Kommunerne, og der staar videre, at den Trediedel, man kan ligne paa de enkelte Kommuner, skal udskrives dels efter Hartkorn, dels efter Folketal, dels efter Skøn, idet Halvdelen lignedes paa Hartkornet. Det forekommer mig at være i højeste Grad urimeligt at bibeholde denne Bestemmelse med Hartkornet. Naar man i sin Tid har vedtaget en Lov om Overgang fra Hartkornsskatter til Ejendomsskyld, er det ganske meningsløst at bibeholde en Bestemmelse, hvorefter man ved Fordelingen retter sig efter Hartkornet i de forskellige Kommuner. Hvis det altsaa er saaledes, hvad jeg i høj Grad har Grund til at formode, at det er rene Hartkornsskatter, her er Tale om, vil jeg meget indstændigt anmode den højtærede Indenrigsminister om at søge foretaget en Ændring i denne Paragraf. Thi hvad Mening

vi nu end har om Hartkornsskatter, Ejendomsskyld, Jordskatter eller ren Jordskyld, er det klart, at naar vi gaar fra Hartkornsskatter til Ejendomsskyld, skal vi gøre det paa alle Omraader og bør ikke have en Paragraf staaende i Landkommunalloven, efter hvilken der ikke tages Hensyn til Ejendomsskylden, men til Hartkornet. Jeg har undersøgt Forholdet for enkelte Amters Vedkommende, og der er Kommuner, der betaler lige meget til Trods for, at Ejendomsskylden f. Eks. i den ene kan være dobbelt saa stor som i den anden, Indkomsten 3 Gange saa stor og Formuen dobbelt saa stor, saa man vil forstaa, at det, naar der er Tale om Skatter, der stiger fra Aar til Aar — og det har disse gjort i de sidste Aar —, er uretfærdigt at blive ved de Forhold, hvor det er Hartkornet alene, der kommer til at betale.

Jeg vil gerne til Slut sige et Par Ord i Anledning af de Udtalelser, der er faldet om Bramminge-Katastrofen. Vi kan alle sammen være enige om at beklage, at denne Ulykke har fundet Sted, men vi maa paa den anden Side gøre os klart, at saa længe vi overhovedet kører paa Jernbane og Hurtigheden skal sættes op fra det ene Aar til det andet, vil der nødvendigvis med Aars Mellemrum — desværre, kan vi sige — ske Ulykker, større eller mindre. Saaledes gaar det os, naar vi kører med Hest og Vogn, og naar vi bevæger os i Automobil; det kan ikke undgaas, det maa vi være forberedte paa. Det forekommer mig, at der netop i Anledning af denne Jernbaneulykke i Pressen er fremkommet mange Overdrivelser; meget af det, der er skrevet, er blevet fremstillet som den offentlige Mening til Trods for, at det kun er vedkommende Journalists, der har været paa Stedet og har søgt at give det Udseende af, at der stod en stor offentlig Mening bag. Rigsdagen maa naturligvis have sin Opmærksomhed rettet paa, at slikt, om det er os muligt, i Fremtiden kan undgaas ved nødvendige Bevillinger. Det mest beklagelige er efter min Mening, at man ikke bestemt kan paavise, hvad der egentlig har været Aarsagen til denne Katastrofe. De fleste ærede Medlemmer har maaske læst de afholdte Forhør, dels Statspolitichefens, dels Jernbaneauditørens og dels Ribe Herredsfogeds. Desværre er jo — jeg vil ikke sige Forhørene, men Forhørsdommernes Opfattelse ret forskellig, men alligevel er der 3—4 Punkter, der stærkt bliver fremdraget som medvirkende til, at denne Ulykke har fundet Sted. Naturligvis vil Jernbaneledelsen drage Lære